EK voetbal Expats en toeristen volgen de wedstrijden in New York

Oranjefeest op Times Square

● **Sports bar** Nederlanders in New York kijken gezamenlijk voetbal

● **EK 2004** Het voormalige clubhuis van de Duitsers is omgedoopt tot NLBorrels Soccer House

Jeroen Ansink
NEW YORK
•••

Als bij alwéér een doelpunt het bier door de lucht spuit, overstemt een woeste kreet voor even het gejuich dat uit honderden kelen opstijgt. 'Gvd', vloekt een Oranjefan in pak, nadat hij de volle lading heeft gekregen. 'Ik moet hierna nog naar kantoor!' Het is de enige dissonant in café Tonic op Times Square in Manhattan, waar de Nederlandse gemeenschap de wedstrijd tegen Roemenië volgt. Ondanks het tijdsverschil van zes uur zit menig supporter al vrolijk aan het bier, dat geserveerd wordt door Amerikaans barpersoneel met officiële KNVB-shirts aan.

Een laatkomende zakenman vist een oranje kledingstuk uit zijn computertas en trekt zich terug om zich om te kleden. Op weg naar het toilet ontwijkt hij een oranje ballon, die vervolgens van hoofd tot hoofd wordt doorgekopt. Je zou haast vergeten dat deze plek tijdens het EK van 2004 nog het clubhuis was van de Duitsers, die na hun uitschakeling in de eerste ronde knarsetandend moesten aanzien hoe hun domein werd overgenomen door een bonte stoet Hollanders. Tonic, dat sindsdien is omgedoopt tot het NLBorrels Soccer House, is met zijn vijfentwintig televisies en megascherm een van de meest begeerde sports bars in New York. Toch was het geen enkel probleem om de kroeg ook dit keer weer voor het Oranjelegioen te claimen.

'Nederlanders zuipen zelfs nog meer dan Ieren', zegt Sander Raaymakers, oprichter van NLBorrels.com, een netwerkorganisatie voor expats die inmiddels vertakkingen heeft in dertien Amerikaanse steden en twaalf landen. 'Dat is voor een kroegbaas altijd een doorslaggevend argument.'

Voordeel van een verblijf in New York tijdens het EK is dat je zelf bepaalt wanneer je de Oranjegekte inloopt. RENÉ CLEMENT

Rustdag

Ondanks de daverende successen tegen Italië en Frankrijk trekt het Nederlands elftal vandaag niet het publiek van voorgaande wedstrijden. Menig expat lijkt een rustdag te hebben genomen. Overbelaste werkschema's maken het niet makkelijk om even weg te glippen van kantoor, en het is raadzamer om de lunchuurtjes op te sparen voor komende donderdag, als Nederland (hopelijk) in de halve finale staat.

Gijs van Thiel, getooid met een rood-wit-blauwe zonnebril, heeft wel vrij kunnen nemen: hij is medeeigenaar van een private equity firma. Hij woont al zestien jaar in New York, en volgt elke twee jaar trouw een Europees of een Wereldkampioenschap. Heimwee naar Nederland heeft hij op deze momenten niet. 'Het heeft ook zijn voordelen om hier te zijn. Je bepaalt zelf wanneer je de Oranjegekte inloopt.' Daarnaast voelt hij de spanning van het toernooi vanwege het grote aantal expats veel intenser. 'Alle nationaliteiten zijn in New York ruim vertegenwoordigd. Er is hier elke dag wel een Europees feestje.'

> Een zakenman vist een oranje kledingstuk uit z'n computertas

TNO-psychologe Inge Wetzer uit Utrecht, die voor tien dagen bij een vriend logeert, heeft voor de gelegenheid een oranje topje, vlaggetje, haarbandje, toeter, en rood-wit-blauwe schmink meegenomen. Normaliter mijdt ze Nederlanders op vakantie, maar voor het EK maakt ze een uitzondering. Desondanks miste ze afgelopen vrijdag de wedstrijd tegen Frankrijk, omdat ze op die dag moest vliegen. 'Ik heb zes weken geleden geboekt, en toen besefte ik het niet zo.' Toch bleef ze direct na de landing, dankzij de sms'jes die ze op haar mobieltje ontving, op de hoogte van de stand. De enige domper op de feestvreugde is dat ze niet kan juichen met haar vriend, die voor deze vakantie geen vrij kon krijgen. 'Maar we hebben beloofd om elkaar na elk doelpunt te bellen.'

Heineken-truck

Als in de rust een groepje Nederlanders buiten op de stoep een sigaretje staat te roken en gemoedelijk keuvelt met een verdwaalde Fransman, komt een Heineken-truck de bar bevoorraden. Dat is geen overbodige luxe: tijdens Nederland-Frankrijk, waar zo'n zeshonderd fans op afkwamen, was de bar al halverwege de tweede helft door de lading Heineken heen.

'Hoeveel staat het?', vraagt een Nederlandse toeriste in een grijze bermuda en een rode bodywarmer, die toevallig voorbij komt lopen. Het aanbod om de tweede helft mee te komen kijken, slaat ze af. 'Ik ben hier met de hele familie en ik denk niet dat ik ze kan overtuigen. Het is een wedstrijd waar maar weinig van afhangt, hè.'

Direct na afloop haasten de mannen in pak zich naar buiten, een blackberry in de hand. Het is half vijf 's middags, en een beetje carrièrejager moet in New York dan nog een uur of drie, vier doorwerken. Vier jaar geleden, na de Nederlandse nederlaag tegen Portugal, werden de fans nog opgewacht door een Duitse cameraploeg die wilde weten 'hoe dat nu voelt, om uitgeschakeld te zijn'. Dit keer zijn de oosterburen echter in geen velden of wegen te bekennen. 'Hebben jullie alweer gewonnen?', vraagt een passerende Vietnamveteraan, die een handje komt geven om zijn respect te betonen. 'Jullie worden vast en zeker kampioen.'

Voor een sfeervideo van de Oranjevreugde tijdens Nederland-Frankrijk zie: www.nlborrels.com

Op Pad

Rozijn met hoge koorts

Myrthe Hilkens

'Wat kost deze leeuw zonder spaarstaartenkorting?' De behulpzame Albert Heijn-caissière haalt haar schouders op. 'Geen idee.' In de rij staan een aantal dames die het wél weten. 'Je kunt die leeuw alleen kopen met spaarstaarten, anders geldt de actie niet.' De kassajuffrouw voelt er niks voor om research te plegen en besluit de leeuwenvrouw tegemoet te komen. 'We doen net alsof u een spaarkaart heeft, dan kost de megawelpie 2,99 euro.' Een uitstekende deal. En dus wandelt de moeder een minuut later, oranje pluche tussen haar rechteroksel geklemd, tevreden de supermarkt uit.

Als ik kort daarna hijgend mijn woonkamer binnen strompel, in elke hand een boodschappentas en dat tachtig traptredes lang, struikel ik over mijn trom-pet. Ik controleer meteen het kunststof drumvel. Niks kapot. Waar zijn de trommelstokjes eigenlijk, vraag ik me in stilte af terwijl ik de flesjes Heineken in de koeling opberg. Een binnenkomende sms. 'Weet je al wat we tegen de Russen gaan doen?' Na een gelukkige reeks voorspellingen met betrekking tot de poulewedstrijden, ik vulde op mijn formulier respectievelijk 3-1, 4-1 en 2-0 in voor Nederland tegen Italië, Frankrijk en Roemenië, kan ik het bijna niet meer maken fout te gokken. Ik besluit mijn nieuw ontdekte orakelkwaliteiten, samen met het bier, nog even in de koelkast te zettten.

Voetbal. Sinds twee weken is dat waar Europa op draait, waar ik op draai. Alle pogingen om de Oranjebubbel waarin ik leef lek te prikken – kom op, Myrt, er gaan nog steeds mensen dood – mislukken. De opinievladen in de tijdschriftenrekken vallen me niet eens op. Ik scan op covers met bekende hoofden, Van Persie, Sneijder, *Van der Fart*. In bad lees ik de reactie van de UEFA op de torenhoge EK-kijkcijfers. Ik maak kennis met Ferdi Hagen die in de rubriek Abonnee van *Voetbal International* vertelt dat hij zich ergert aan 'matennaaiers als Luis Figo en Jefferson Farfán'. En ik mijmer wat over de constatering van Martin Jol in *Sportweek* dat dit toernooi jong talent ontbeert.

Overigens betreft het een zinloos mijmeren, want op de *keeper* beschouwd ben ik een absolute voetballeek. Op het veld bak ik er helemaal niks, noppes, nada van. Althans, daar ga ik gemakshalve van uit. De waarheid is dat ik ruim twintig jaar geleden, op negenjarige leeftijd, voor het laatst onbevangen een balletje trapte met de vriendjes uit de straat. In het Sportpark van Geleen, waar Jan Smeets ooit Pinkpop begon, mocht ik – overduidelijk voor spek en bonen – met de jongens meedoen. Volgens mij kende ik in het gras geen specifieke positie. Ik rende wat, probeerde de bal af en toe in een logische richting te schoppen en keek aan het eind van zo'n partijtje vooral heel trots naar de grasvlekken op mijn kinderknieën.

Hoe dan ook. Eenmaal uit bad, verplaats ik me naar de bank om achter de laptop op YouTube nog maar een keer te kijken naar compilaties van de treffers van het Nederlands elftal. Johan Derksen, heeft die nog iets te melden? Hoe vergaat het GeenStijl-Rutger te midden van het Oranjelegioen? En schrijven de buitenlandse kranten nog interessante dingen, over voetbal welteverstaan? 's Avonds val ik standaard op de bank in slaap, met op de achtergrond de stem van Jack van Gelder. Onbegrij-pelijk maar waar. Ik vrees met grote vreze mijn eigen voorland. Mijn hersenen verschrompelen in Robbentempo, de kans bestaat dat er in mijn hoofd straks enkel nog een rozijntje rust. Uitgedroogd als gevolg van hoge koorts.

En… een oplossing is vooralsnog niet in zicht. *Schade Rusland, na vanavond ist alles vorbei.* Zoveel weet deze druif namelijk zeker. Maak er, kortom, een mooi feestje van.